Ч. 58 (13.007). Львів, середа 16. березня 1932. Pocztowa opłata ἐzapłacono ryczałtem. Рік LIII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 14·00 „ Піврічно 26·00 „ Річно 48·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

## СУМНІ РОКОВИНИ.

15. III. 1925. — 15. III. 1932.

Девять літ тому у Парижі Рада Амбасадорів, як представницький орган 4-ох великодержав, сигнатарів Версайського мира (Вел. Британії, Франції, Італії й Японії) прийняла відоме рішення про затвердження східних державних границь Польщі, спираючися на тодішньому фактичному стані, що повстав у наслідку вигранних Польщею воєн, себто апробуючи по суті риський мир з 18. III. 1921 року. Текст того рішення враз із зворотом про „автономічний устрій" „східної частини Галичини" — всім українцям настільки добре відомий, що нічого його тут повторяти. Зрештою, цілий текст того історичного документу дуже короткий, бо вміщається усього в двох реченнях, під якими видніють такі підписи: Ерік Фіпс, Романо Авецана, Р. Пуанкаре, М. Мацуде. Під ними слідує увага: „Нижче підписаний, належно уповноважений, в імені польського уряду приймає вищезазначені постанови. Париж, 15. березня 1923. Моріс Замойський..."

Ту історичну дату щороку реєструє українська національна преса, з тим лише, що щороку на одні роковини — дальше. І щороку відсвіжує та подія старі спомини і рефлектії та зроджує нові: бо це справді одна з найважніших дат в історії українського народу, особливо його західної вітки. Не дивниця, що щораз нові появляються матеріяли, які ближче чи дальше торкаються тієї події, появляється щораз нове її освітлення і щораз нові інколи просто ревеляційні заяви. В усякому разі не підлягає ніякому сумнівові, що рішення Ради Амбасадорів має для нас дуже ріжнородне значіння: 1) міжнародного характеру, 2) для історичних польсько-українських відносин і 3) для внутрішніх українських відносин. Щож торкається специяльно цієї третьої площини впливів, то тут знову маємо до діла з наслідками зовнішньої натури (зміна партійної конфіґурації сил, зміна політ. проводу й його системи, врешті зміна кермуючих осіб) і внутрішньої (глибоке потрясення психольоґічного характеру, на якке у свою чергу склалося розчарування надій на іншу полагоду справи та розчарування у тодішній закордонно-політичний провід). Тому є річчю аж надто зрозумілою, що дата 15. III. 1923. цікавить і наукових дослідників історії і активних політиків і навіть широкі верстви громадянства, які так довго передтим чекали „вирішення", що тепер цілими роками не можуть перейти до денного порядку над отим „вирішенням". Зрештою, не дозволяє на це — щоденна дійсність...

Ми назвали в наголовку до цієї замітки ці роковини сумними. Бо такі вони є: це одна з найсумніших подій в українській історії, одна з найболючіших і найважчих українських програних, в яку одночасно вкладено величезний запас чисто національної енерґії...

## МОСКВА—АНКАРА—ТЕГЕРАН.

В часі, коли очі світа звернені на Далекий Схід, пройшли в европейській пресі зовсім без відгуку дипльоматичні події Близького Сходу, що свідчать про інтенсивну працю радянської дипльоматії на цьому відтинку своєї східньої експанзії. Далекосхідня експанзія Совітів зустріла поважну перешкоду у виді молодого китайського націоналізму, але не покладаючи рук, більшовики уперто поширювали свої впливи в ріжних провінціях великої держави. Японська акція в Манджурії, що поважно загрожує Совітам, як також їх інтересам у східній Манджурії стримала доступ більшовиків до Китаю та змусила їх до оборонної тактики на цьому, недавно так надійному відтинку східної експанзії СРСР. Полем до політичної офензиви більшовиків лишився далі Близький Схід, де совітська дипльоматія може похвалитися успіхами, підготовленими кількалітною працею, які вкедові можуть мати свій офіціяльний вияв у совітсько-персько-турецькому союзі.

Підчас ревізити турецького уряду Літвіновим досягнено знову поважного порозуміння політичного та господарського характеру. Скупі відомости, які проходять у пресу, свідчать про це господарчою сторінкою успіху. Радянський імпорт дістав великі привілеї саме в часі, коли Туреччина відмежувалася високим митним муром від Европи. Тяжка фінансова ситуація Нової Туреччини, що відбудовується власними силами, не дозволяє платити вищих, ніж радянські демпінґові ціни, як одиноко їй доступні.

А нехіть Туреччини до західньої Европи є зовсім зрозумілою, коли пригадати кількадесятилітнє поведення Европи супроти неї, притисненої тягарем отоманського боргу.

Зазіхання на цілість сучасної території молодої турецької республики не є в інтересах совітів. Навпаки, Туреччина направила свою кордонну лінію в 1921 р. коштом південних округ Грузії та великої частини т. зв. російської Вірменії, в подяку за спільні військові операції з більшовиками, проти Кавказької Конфедерації.

СРСР не передбачуючи ніякої агресії від Туреччини, заінтересований у більше ніж доброму співжиттю зі своїм чорноморським сусідом, де крім політичних моментів має вигоди головного турецького імпортера. Словом союз рівного з рівним, побудований на взаємних вигодах.

Радянсько-перські приязні взаємовідносини почалися в останніх місяцях візитами перського міністра двору в Москві. Урочисте його приняття в Москві та вінець, зложений перським міністром на труні Леніна, мимо всієї пікантерії такого вчинку, став благословенним у наслідках прообразом: після кількох пишних бенкетів, перський гість вернув до Тегерану з підписаним проєктом персько-радянського пакту приязні. У рямках пакту говориться між іншим про організацію перської армії радянськими інструкторами!?

Урочистий відїзд перського міністра закінчився обітницею гостя, що Персія ніколи не прийматиме участи в ніяких протирадянських виступах. Персія, котра від 1813 р. була в ситуації не кращій від Туреччини, цілий XIX. вік була тереном російсько-англійського суперництва. Невміння старої російської влади використати свої впливи так як це зуміли зробити ділові англійці, замінилось тепер більшовицькою зручністю і спричинило прихильне відношення і кориснішу конюнктуру для росіян. Зречення більшовицького уряду від усіх привілеїв царської влади в Персії ще більше прихильно настроїло національно думаючі верстви перської інтеліґенції у відношенні до СРСР. Не зважаючи на деякі непорозуміння і конфлікт з Совітами, перси не бачили і не добачують у більшовиках небезпеки для своєї суверенности, як також для цілости своїх кордонів. Це позволило більшовикам опанувати Персію під оглядом господарчим ще в перших роках свого істнування (більшовики мають у своїх руках шлях транзиту до Персії через Кавказ) і по довгих дипльоматичних заходах тепер підготовити до важніших політичних умов.

Загострені, як то здавалося, персько-турецькі взаємини на підкладі повстання курдів, за посередництвом Совітів теж діждались своєї успішної розвязки.

Майже рівночасно з перською візитою в Москві у Тегерані відбулася візита турецького міністра закордонних справ, підчас якої остаточно були зліквідовані непорозуміння та змінена кордонна лінія на корость Туреччини в околицях гори Арарат, — постійного огнища повстань курдів. Підписання цього порозуміння дало безпосередню причину до розмов про заміну совітсько-турецького, турецько-перського та персько-совітського союзів, у спільний потрійний союз.

Повідомлення пресових аґенцій цих заінтересованих держав виразно про це зазначували в своїх коротких замітках. Чи наступило формальне підписання потрійного союзу, — покищо це таємниця дипльоматичних кабінетів цих держав, але фактичне його істнування не підлягає ніякому сумнівові.

Сензаційною є вістка про спробу втягнення до цього союзу Афґаністану, з емісаром, якого в часі свого перебування в Тегерані, вів переговори турецький міністр закордонних справ.

Інтриґуюча спроба навязання контакту Совітів з емісаром сучасного еміра Афґаністану Надір Хана, не відбулася зрозуміло без заінтересування останнього. Оскільки радянська політика бажала би Надір Хана зробити знаряддям своїх впливів, настільки він старається утримати „добросусідські" відносини з СРСР та Англією, памятаючи добре, що остання революція в Афґаністані, яка позбавила престолу Аманулу (прихильника орієнтації на Совіти) не обійшлася без англійських впливів.

Таким чином, не поминаючи „праці" на Далекому Сході більшовики розвинули офензиву на Близькому Сході, формуючи приязний собі бльок держав від Середземного Моря до Паміру. Приязні віддавна відносини з Туреччиною мають у своїй основі переважно підстави господарчі. Втягнення ж Персії та спроба поновного втягнення Афґаністану в орбіту своїх впливів, мають виразно політичний характер та надають першорядне значіння такій Entente Cordiale. Ця нова констеляція на політичнім фірманенті нашої планети, що заблестіла підчас далекосхідньої метушні, створить не мало клопотів політикам великих держав та не вплине миротворчо на світову ситуацію.

*Л. Л.*

## В обороні рідної землі.

**Промова сенатора Ю. Павликовського на пленумі сенату дня 10 березня 1932 в справі закону про військову кольонізацію.**

Почуваю себе, наче той Верґілевий мандрівник, якому Дидона казала снувати оповідання про його довге та важке скитання. Так само як цей мандрівник мушу торкатись невимовного болю збірної душі українського народу.

Відчуваю в усій повноті повагу хвилини та вагу й далекосяжність тих рішень, які за хвилину мають тут приняти. Далекосяжність їх торкається не тільки теперішности, але ще в більшій мірі майбутніх взаємин обох народів.

Усі арґументи, наведені досі представниками уряду, а також шановними референтами в обох парляментських палатах, арґументи щодо військової кольонізації на українських і білоруських землях, мали на меті одно: звести теперішній проєкт закону про т. зв. доповнення приписів у справі надавання землі жовнірам польського війська до зовсім невинного законодатного акту. Підкреслювали виразно, що не маємо тут до діла з нічим новим, що це по суті ліквідація осадництва, переведеного на підставі грудневих законів із 1920 р. Тимчасом справа стоїть зовсім інакше.

У важких для себе хвилинах, а також при нагоді святочних виступів польський нарід завсіди багатомовно каже про рівність і свободу всіх народів, які входять у склад польської держави. Ці гасла чуємо майже щодня тут і на міжнароднім форум, але всі ці високі гасла таки відчуваємо як пустий звук порожнього добанка. Це політика — слова. А проте в практиці щоденного життя зустрічаємося з політикою діла. Вона сильніша та важніша, ніж політика слова. Політика діла заперечує політику слів. Нема рівности та свободи для народів, що входять у склад польського народу, коли пануючий нарід майже щодня хоче захопити душу та землю нелержавного народу.

### РІДНА ЗЕМЛЯ НЕРОЗДІЛЬНА ВІД НАРОДУ.

Зазіхати на землю народу це не тільки зазіхати на його матеріяльне добро. Народня земля

це гео-політична вартість; родинна земля це територіяльне становище, на просторі якого кожний нарід, як окрема одиниця дістав уже від природи права можливого розвитку своєї матеріяльної та духової культури.

Рідна земля в руках народу це нероздільне від народу поняття, коли думаємо категоріями арійських народів.

Недавні то часи, коли історія польського народу зачинила сторінки пруської кольонізації своїх земель на заході. Від перших виїмкових законів Бісмарка від 1886 р. аж до хвилини, коли впало пруське панування на польських землях, увесь польський нарід відчував пруські кольонізаційні методи як акт насильства на польськім народі та боронився проти цього насильства, мобілізуючи проти нього опінію всього світа.

**ПРУСЬКА КОЛЬОНІЗАЦІЯ.**

Головною причиною боротьби із пруською кольонізаційною комісією було не те, що виласнювали власників із великих маєтків. Головною причиною було брутальне намагання пруського уряду, піддержуваного німецьким громадянством, щоби загарбати корінні польські землі з політичних мотивів, дарма, що пруський уряд завсіди запевнював, буцім то його спонукують до цього господарські огляди. Врешті пруське насильство довело до закону з 20. березня 1904 р., що називався **Gesetz über Massnahmen zur Stärkung des Deutschtums in den Provinzen Westpreusen und Posen** зі славним у цьому законі § 13. Цей закон викликав протест усього цивілізованого світа.

Ми не поборюємо внутрішньої кольонізації наших земель усіх національностей, які живуть на наших землях, а боронимося проти кольонізації зовнішньої, з тої причини, що при недостачі землі на нашій території, кожна нова оселя кольоніста із зовні, забираючи землю приносить смерть майже пятьом українським родинам. Маємо надію, що живий організм народу, дасть Біг, переможе в теперішній нерівній боротьбі. Підкреслюю, що боротьба нерівна, бо прецінь теперішня цивільна кольонізація не має зовсім законного підкладу в ніоднім законі про земельну реформу, ані в розпорядку ради міністрів із 1. вересня 1919 р., ані в законі із 15. липня 1920 р., ані в законі з 28. грудня 1925 р., якщо їх прикладали би згідно з їхнім змістом.

Боротьба ця нерівна ще й тому, що виїмкові кольонізаційні закони мають силу тільки на наших землях, а саме грудневі закони, щоби передавати землю жовнірам із поль. війська. Ті закони фактично перестали істнувати, бо втратили матеріяльний зміст про соймове рішення з 14. квітня 1923 р., коли сойм заборонив урядові передмати землю на військове осадництво. Нині цей грудневий закон через скромний, як каже шановний референт Ролле, неосновний додаток „доповнення приписів про надавання землі жовнірам польського війська“ має бути зліквідований, а я кажу, що цей закон має бути розбудований і поширений. (Голос: Закінчений.) Закінчений то певно, але після обдарування яких 22.000 осадників крім 8.000, що досі вже землею наділені. На дальшу кольонізацію не дозволить фінансовий стан.

*(Продовження буде.)*

## Під Шангаєм зброяться дальше.

МОСКВА. 14. III. ПАТ. Радянські кореспонденти, опираючися на китайських джерелах, повідомляють, що в останньому часі прибуло до Шангаю 15 великих транспортовців з новими підкріпленнями. Зате японські джерела вказують на те, що китайці стягають під Шангай нові війська. В останньому часі в околиці Ган-Чов мала прийти 9-а дивізія панкінських військ.

## Гітлерівці заповідають дальшу боротьбу.

БЕРЛІН. 14. III. ПАТ В ночі явилася була поголоска, що Гітлер рішився не кандидувати при другому голосуванні на президента. Новим кандидатом націонал-соціялістів мав би бути ген. фон Еп. Тимчасом Гітлер оголосив у пресі, що підтримує дальше свою кандидатуру і накликує своїх прихильників до безоглядної боротьби проти спільного фронту соціяльної демократії з центром. Одночасно управа гітлерівської партії оголосила комунікат про вислід виборів, в якому заповідає дальшу виборчу кампанію та зазначує, що противникам націонал-соціялістів удалося тільки на короткий час відложити розрахункову війну.

## Закон про мораторію у Швеції.

СТОКГОЛЬМ, 14. III. ПАТ. Самогубство Кройгера уважають у Швеції національною катастрофою. Шведський кабінет зібрався опівночі на нараду й скликав негайно засідання парляменту, предкладаючи йому проект закону про повновласти для уряду в справі признавання мораторії поодиноким фірмам. У першій палаті забрав голос міністр фінансів, у другій прем'єр. Оба запевнювали, що повновласти будуть використані з розвагою й тоді, коли не тільки інтереси уряду, але також інтереси національні будуть достаточною основою до видання відповідних розпорядків. Парлямент приняв цей законопроект одноголосно. З черги предложено урядові письмо, в якому концерн Кройгера і Толя просить признати йому мораторію до кінця березня задля сплати довгів його і трьох товариств, звязаних з концерном, і врешті довгів спадкоємців Кройгера та його чотирьох співробітників. Уряд згодився на це.

## Чи були бешкети „Стшельца“ в Ігровиці?

**Відповідь на спростування.**

Перед кількома тижнями був допис у „Ділі“ про бешкети членів „Стшельца“ в Ігровиці, пов. Тернопіль, в часі різдвяних свят ц. р. і про побиття ними кільканацяти наших хлопців та дівчат, при чому місцевий постерунок не уважав за відповідне інтервеніювати, а місцевий війт Ігнаців Наконечни і деякі радні поляки ще й побили одного з хлопців — Василя Куця.

На цей допис появилося недавно в „Ділі“ обширне офіціяльне спростування, підписане начальником виділу безпеченства при воєвідськім уряді п. Жигорським, котре заперечує всі факти, наведені в дописі. Чи це спростування відповідає правді, нехай свідчать судові акти.

Дня 11. лютого ц. р. відбулася в городському суді в Тернополі карна розправа проти: 1) Дмитра Душенка, 2) Михайла Білоуса, 3) Дмитра Білоуса, 4) Мирослава Лисого, 5) Михайла Биця, 6) Ілька Бойка, 7) Петра Ататея, 8) Михайла Остяка, 9) Йосифа Білоуса, 10) Ярослава Дзядика, 11) Анни Кулик, 12) Анни Бабій, 13) Ольги Бойко і 14) Анни Наконечної з II. подр. Ясіновської. Всі вони були обвинувачені за проступок з § 314. кар. зак. (втручування до урядової чинности), поповнений тим, що 11. січня ц. р. під проводом Дмитра Душенка прийшли під домівку постерунку державної поліції в Ігровиці домагатися звільнення з арешту кількох осіб, зовсім собі чужих, придержаних під замітом злочину публичного насильства. Так було в поліційному донесенні, котре вислав до суду командант постерунку Затор, внаслідок якого розписано судову розправу проти вище вичислених осіб до ч. V. кд. 66/32.

Розправа виказала щось зовсім протилежне. Згадані особи йшли з зажаленням на постерунок (1—13) за те, що їх попередніх днів побили місцеві стшельци, з просьбою, щоби поліція припинила бешкети стшельців в Ігровиці, що в часі різдвяних свят нападали і побивали спокійних



ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 16. БЕРЕЗНЯ 1932.

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ. 2)

## Святощі княжого Львова.

(Докінчення).

Остаточно костел зачинили і хоч у 1855 р. перевели ще одну обнову, то віддати його до вжитку уряд таки не згодився.

У 1857. р. описав наш костел у „Додатку“ до „Газети Львовскої“ Ф. Лобеський і йому то звдячуємо точну інвентаризацію його обстанови, тоді ще розмірно багатої, яка до наших часів збереглася в жалюгідних фрагментах.

Маючи на увазі вікову традицію памятника, Лобеський слушно нарікає, що в такому старовинному костелі не впадає в очі нічого такого, що сягало би до часів його заснування. Вівтарі, лавки, амвон, ліхтарі, завіси, антиподії та інша обстанова й окраса все те недавне, а навіть доволі свіже.

А всеж таки те, що тут найшов Лобеський, хоч і не походило із середновіччя, всеж таки представляло деяку мистецьку й археольогічну вартість, при чому образи з вірменською тематикою і написами розвязували питання національної приналежности василіян, які так довго були господарями костела. У 1837. р. став наш памятник жертвою чергової реставрації. Даремне апелював К. Відман у своїй монографії до майбутніх реставраторів памятника, мовлячи „не маємо горячішого бажання до нинішних обновників костела св. Івана як те, щоби вони зберегли його старовинну форму“. Заслужений в інших напрямках львівський архітект Захарієвич, одержавши доручення реставрації костела, рішив, що єдино вказаною розвязкою є його „романізація“, себто „привернення“ йому стилевих форм, які він повинен був мати як твір львівського будівництва з половини XIII. віку. Ця нещасна романізація доконала нарешті того, чого не доконало століття запустіння й кілька великих пожеж. Під маскою псевдо-романських прибудівок і декорацій заникла нарешті скромна, але шановна форма старовинного памятника. Сьогодні костел св. Івана не ріжниться нічим від нових псевдо-романських будівель Захарієвича й демонструвати сьогодні первісні його форми важко. Вони правда збереглися, але у грубій шкаралупі пізніших наверствувань.

Дехто із дослідників нашого памятника висловлював здогад, що первісно він був деревляний, при чому найстарший його мурований зруб був точною копією здебільша первісного зразка. Здогад доволі імовірний, хоча не обовязковий.

Те, що в нашому памятнику збереглося з середньовіччя, це чотирьохкутний зруб його нави. Невеличкі розміри зрубу (6×8 м.) при виїмково сильних фундаментах (1½ м. широких, 2½ м. глибоких) без контрфорсів (відпорників) у парі з характеристичними формами вікон, це вся романська метрика нашого памятника. Скромна вона своїми даними, але вельми рішуча для очеркнення автентичности нашого памятника. Вона свідчить проречисто, що головний зруб костела св. Івана не міг повстати пізніше, як в половині XIII. віку та що він зберігся до нас в основі, яку надали йому будівничі з часів князя Льва Даниловича і Констанції.

Щойно згодом, але на всякий випадок перед XVI. віком добудували до нави костела многогранну пресбитерію та два бокові крильця, що надало його поземому плянови форму латинського хреста.

Склепіння костела далеко пізніші від його головних стін, а можна слушно догадуватись, що первісно був костел прикритий плоским бальковинням. Щойно пізніші склепіння показалися незгідними з кладкою костела й тому м. і. мусів Захарієвич прибудувати до костела по ґотицькому профільовані відпорниці. Вони зміцнили й забезпечили будівлю перед розвалом, але в парі з тим позбавили її остаточно її первісного стилевого характеру, помітного ще на збереженій до нас світлині Шайнока з 60-их років м. віку.

Професор львівської політехніки Ян Сас Зубжицький у книжці п. з. „Памятники м. Львова“ (Львів 1928) попробував дати реконструкцію первісних форм нашого памятника, при чому каже, що „ніщо так наглядно не промовляє за старовинністю його мурів, як саме їх форма, базована на виїмково скромній будівлі, бо замкненій тільки чотирма стінами... Мур цього костелика належить до найстарших у Польщі, коли то в середині не було ще склепіння, а найпевніше було деревляне, мальоване й золочене балькування“.

Так чи інакше, якби там доля й нетямущі люди не знущалися над нашим памятником, то костел св. Івана на Жовківському передмісті мусить залишитися для нас одним з найдорожчих памятників старого, княжого Львова. Мистецька й стилева його вартість — мінімальна. Примітивно заложений зруб головної нави в парі з романською формою збережених вікон це й усе, що збереглося до нас з часів князя Льва Даниловича. Користуватись тим залишком, як клясичним зразком західньо-українського середньовічного будівництва не треба. Алеж саме ці залишки свідчать про безсумнівну автентичність нашої „реліквії“ і це примушує нас з більшою пошаною дивитися на те, що не вмів якслід пошанувати наші діди й прадіди. Коли одна камяна квадра з мурів старого Єрусалиму має для жидів безцінну вартість, то чинже мусить бути для нас цілий будинок, від якого мурів відбивався гомін боєвих сурм князя Льва Даниловича і його наслідників?

—o—

домів, що докладно описано у згаданому дописі „Діла“. Тільки одна Ясіновська боронилася тим, що пішла довідатися про справу свого сина, котрого тоді держали як арештанта на постерунку, хочучи передати йому харчі, при чому хтось її потурбував. Після переслухання свідка донесения, постер. Недвелі, котрий не допустив на постерунок тих, що бажали внести до протоколу свою жалобу і зробити донесения на бешкетуючих стшельців, а навпаки, шукаючим охорони у поліції грозив ужиттям зброї, суд після оборони посла д-ра Ст. Барана увільнив 12 (від 3—14) від вини і кари, а щодо двох перших відложив розправу для переслухання ще деяких свідків.

На згаданій розправі вийшло також на яву, що поліція в Ігровиці не тільки нікого зі стшельців, що нападали й побивали спокійних людей, не придержала, але арештувала 12 хлопців (імена їх подано в „Ділі“) під замітом злочину тяжкого ушкодження тіла з § 152. кар. зак. і відставила їх до слідчої вязниці при окружному суді в Тернополі, де на внесок прокуратури до Дс 96/32 ведено карні дохоження до II. Кис. 8/32.

Всіх арештованих остаточно випущено на волю, декого по кількатижневому арешті і з грізного донесення, в котре місцева поліція втягнула також „співобвинуваченого і морального спричинника“ місцевого пароха о. Степана Вонса, — лишилося тільки карне донесения проти Василя Куця за легке побиття радного Антонія Бяловонса сина Ігнацого (§ 411. кар. зак.). Проти цього Вас. Куця відбулася в гор. суді в Тернополі 11. лютого ц. р. до IV. кд 57/32 карна розправа за § 411. к. з. і його засуджено правосильно за легке побиття згаданого Бяловонса на 5 днів арешту зі заміною на 10. золотих і на зворот коштів.

Фактично справа зі згаданим вище побиттям малася так, що по стороні бешкетуючих стшельців станув місцевий війт Ігнаци Наконечни і деякі польські радні. Наконечни, узброєний у грубу палицю, вийшов вечором у неділю 11. січня ц. р. на вулицю робити по своєму „порядок“, себто обкладати буком усіх стрічних українських хлопців. Навинувся саме згаданий Василь Куць, що вертався спокійно з Глубічка Великого домів. На нього перший напав війт Наконечни і став його обкладати палицею, а радний Антоні Бяловонс син Ігнацого вдарив при тім кілька разів в лице. Щойно на це зареаґував Куць і у своїй обороні вдарив Бяловонса та легко його ушкодив. При тім усім був радний Янко Бяловонс і цей заохочував до дальшого биття словами: „Бій, бій, бо, не даш ради такему г . . . . . . . “, а Антоні Бяловонс с. Ігнацого сам став кричати до Куця: „К . . . . ці маць, ти кабане“...

В додатку на домагання нападаючих арештовано Куця на другий чи третій день і він просидів кілька тижнів у слідчій вязниці за побиття Бяловонса, про що згадано вище. Побитий Вас. Куць пішов до адвоката посла д-ра Степана Барана в Тернополі і через нього зробив карне донесения до городського суду в Тернополі проти війта Ігнацого Наконечного і кількох радних, що його побили і зневажили в Ігровиці 11. січня ц. р. — отже за проступки чинної і словної зневаги з § 496 кар. зак. У тій справі відбулася в гор. суді в Тернополі дня 25. лютого ц. р. карна розправа до IV. кд. 112/32, на котрій прив. обвинителя заступав пос. д-р Баран. Обвинувачені Ігнаци Наконечни і Антоні Бяловонс син Ігнацого признавалися вповні до вини, що арештою потвердили і свідки, а вину Янка Бяловонса доказано зізнаннями свідків. Суд по переведенії розправі признав винними війта Ігнацого Наконечного і радних Антонього Бяловонса сина Ігнацого та Янка Бяловонса проступку зневаги з § 496 кар. зак. супроти Василя Куця і правосильним нині вироком засудив за це кожного з них на кару чотироднeвного арешту зі заміною по 8 золотих і на солідарну заплату приватному обвинителеві коштів карного поступовання.

Сьогодні в Ігровиці — селі з українським характером, де на основі конскрипції з 1921 р. було 1,463 греко-кат., 792 римо-кат. і 46 жидів, при чому величезна більшість римо-католиків уживає між собою виключно української мови — є спокій і бешкети стшельців припинені.

За малу льокальну справу змушені ми були написати більше, раз з огляду на загально відоме поведення стшельців супроти українського населення і по друге тому, що в інтересі цієї зовсім приватної орґанізації поміщує публичне спростування сам начальник тернопільського воєвідського уряду, очевидно, на основі поліційних рапортів. Тепер правду висвітлили не поліційні рапорти, а вище нами наведені судові акти. І це саме наша відповідь.



# Після самогубства Кройґера.

ПАРИЖ. 14. III. ПАТ. Француська преса зазначує, що одною з найважніших причин крізи, яку переживає тепер консорція Кройґера, була неможливість дістати 525 міліонів марок, які Німеччина мала заплатити в жовтні м. р. Загально відома роля, яку Кройґер відгравав у німецьких справах. Підписавши траншу 56 міліонів шведських корон на позичку Йонґа, Кройґер позичив ще в 1929 р. Німеччині 125 міліонів долярів, уможливлюючи перевести санацію німецької валюти. Якби була певність, кажуть приятелі Кройґера, що Німеччина заплатить, Кройґер був би дістав новий кредит в Америці і не дійшло би було до самогубства.

ЛЬОНДОН. 14. III. ПАТ. Ціла льондонська преса розписується про самогубство Кройґера, зазначуючи його великий фінансовий хист. Одночасно зазначують, що Кройґер переспекулювався. Якби несподівана смерть Кройґера наступила була тому пів року, потрясення було би далеко більше і консеквенції були би далекосягліші, ніж тепер. Преса зазначує, що Кройґер міг дістати в Америці капітали, але ставили йому умовину, щоби вирікся своєї автократичної контролі над фінансовими операціями та піддався їхній збірній контролі. Цього домагання Кройґер не в силі був пережити.

—o—

# Протияпонський рух в Манджурії.

ШАНГАЙ. 14. II. ПАТ. В ріжних сторонах Манджурії від часу заведення нового ладу ширится бандитизм. Японського команданта вбили і місто сплюндрували. Приходять вістки про бунти в Пеі-го, а навіть у Мукдені, якого передмістя ограбили. Китайські війська на східно-китайській залізниці збунтувалися. Японські війська маширують проти них.

МОСКВА. 14. III. ПАТ. На основі одержаних інформацій нанкінський уряд оголосив кілька відозв, виступаючи гостро проти сепаратизму в Манджурії, піддержуваного Японією. Манджурський уряд, на думку китайського уряду, безправний і бувшого цісаря Пу-Ї обвинувачують в державній зраді.

—o—

**При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.**

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 16. БЕРЕЗНЯ 1932.

БОРИС КУДРИК.

# Концерт з нагоди 40-ліття „Львівського Бояна“.

До низки святочних концертів „Львівського Бояна“ прилучилося свято з приводу 40-літнього істнування цеї установи, що відбулося в неділю 13 ц. м. в салі Великого Театру в 12. год. вполудні. Коли до цього концерту шукати анальоґії між минулим під оглядом святочности, то можемо прирівняти тут святкування 100-их роковин українського хору в Перемишлі в 1929 році. Подібно як тоді, так і цим разом взяли в концерті участь і посторонні співочі сили, а саме 4 солістів: п. Одарка Бандрівська (сопран), п. О. Целевича (альт), д-р В. Тисяк (тенор) і проф. Р. Прокопович - Орленко (бас), — хори: мужеський хор „Сурма“, скріплений хором питомців львівської Дух. Семинарії та хори провінціональних „Боянів“.

Перед битком набитою авдиторією отворив свято д-р Михайло Волошин, колишній диригент „Львівського Бояна“. Своєю гарно вистилізованою промовою, йдучи по провідній нитці історії „Бояна“, зясував він ідеольоґічний підклад, на якому зродилася й розвилася ця установа.

Першої точки — мішаного хору Січинського „Дніпро реве“ з барітоновим сольом (проф. Прокопович-Орленко) і достроєм фортепяну — вислухала саля з особлившим пієтизмом, як релікві давніх добрих часів. Цього милого спогадового настрою додавала ще й особа диригента д-ра Степана Федака, одного з тих дорогих, а вже дуже нечисленних ветеранів нашого співочого світа. Баритонове сольо виконав проф. Прокопович - Орленко з великою експресією.

В другій точці, в „Обжинках“ Філярета Колесси (à capella), заблис уперше на нашій естраді диригентський талант композиторового сина, Миколи Колесси, професора диригентського курсу тутешнього Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка. Та ще світліше вивязався молодий диригент зі свого завдання (після павзи й відчитання привітів) у черговій точці з участю симфонічної орхестри — в кантаті Лисенка: „Радуйся ниво неполитая“, де щойно найшов справді поле до попису. Як в хор, так і в орхестру перелив він увесь засіб свого знання, молодечого розмаху й ритмічної дисципліни, а твір Лисенка, що може здавався декому вже трохи „пожовклим“, віджив і заяснів. Це один із них творів нашого музичного піонїра, з яких можна переконатися наглядно, що у Лисенка, як і в українській музиці взагалі, є ще щось більше, як лише „східні тетрахорди“ та примітивізм порожніх інтервалів у „підголосках“. Поза своїми численними технічними недомаганнями є Лисенко таки батьком українського клясицизму — чейже нераз подибаємо у нього моменти щасливої синтези української народньої стихії зі стилем Генделя, Мендельсона, Шопена та інших. До таких місць треба зачислити всі три середні части цієї кантати („І procвітеш“, „І спочинуть“, „Тоді, як Господи“). В сольо-квартеті „І процвітеш“ справді процвів талант композитора, давши річ гідну коли не Мендельсона, так бодай Бруха. Тут субтельне, як рідко у Лисенка, ведення вокальних та інструментальних голосів зазначилося у дбайливому виконанні і диригента і всіх 4 співаків-солістів. З цих останніх, крім уже знаних і гарно записаних сил: п. Бандрівської, д-ра Тисяка і проф. Прокоповича-Орленка, заблис повнозвучний і шляхотний альт п. Целевичевої. Ці всі чотири голоси зливалися в гармонійну цілість. В части „І спочинуть“ місце в паралельних терціях „радуйтеся вбогодухі“, головно в повторенні теми жіночим хором, дише містицизмом Сковороди й Бортнянського. Ця часть кантати була головним полем до попису п. Одарки Бандрівської, якої кожен новий виступ показує цінности її голосу в щораз кращому світлі. У теноровому сольо „Тоді як Господи“ гарний, чисто ліричний орган д-ра Тисяка не все міг як слід удержатися, особливо в низьких тонах, супроти досить грубої бляхою „пересоленої“ інструментації.

Чергова потрійна точка à capella мужеського хору „Сурма“, злученого з хором богословів (разом понад 80 співаків) під умілим проводом п. І. Охримовича — Воробкевича: „Огні горять“, А. Вахнянина: „Молоді сни“ й О. Нижанковського: „З окрушків“, усе в опрацюванні Людкевича — виказувала велику ріжнобарвність динамічного тінювання, а щаслива сполука двох хорів в один додала звукові ширини і глибини. Окрема похвала належиться д-рові Людкевичеві, що своїми частими обрібками того роду консервує і рятує від загибелі дрібні памятники нашої староґалицької музики. Спеціяльно підчеркну змінене закінчення „З окрушків“, де він усунув разячо-банальний „Kapellmeisterschluss“ у стилі реґенсбурґерівських „Trinklieder“, давши на це місце куди влучнішу ілюстрацію розмріяних кінцевих слів „я сам не знаю!“.

Д-р Людкевич виступив на кінець як автор і як диригент у своїй новій кантаті-премієрі „Наша дума, наша пісня“ (Ц-дур) на мішаний хор з достроєм орхестри, скомпонованій з нагоди отсього ювилею „Львівського Бояна“.

# ‡ Смерть б. сенатора Олекси Черкавського.

В неділю, 13. ц. м. помер у Яворові в 46-му році життя б. сенатор **Олекса Черкавський** (зі станиславівського воєвідства, при виборах в році 1928 з листи „Бльоку національних меншин"). Покійний від довгих літ був недужий на поважну недугу легенів, яка вкінці звалила Його з ніг, до чого в чималій мірі причинилася Його метка й невсипуща громадська праця. В останньому часі був кандидатом адвокатури в Яворові — і там же постигла Його смерть. Покійний був визначним членом Українського Національно-Демократичного Обєднання. Похорони відбудуться в Яворові у вівторок, 2. год. попол. Вічна Йому Память!

# Другий Український Науковий Зїзд у Празі.

Дня 20 березня ц. р. в год. 10 рано відбудеться у великій салі фільософічного факультету Карлового Університету (Прага I. Сметанова пл.) урочисте відкриття зїзду II-го Українського Наукового Зїзду в Празі. Проводить зїздом голова „Українського Академічного Комітету для міжнародньої інтелектуальної співпраці при Лізі Націй" акад. І. Горбачевський і голова самого зїзду акад. С. Смаль-Стоцький.

Святочне відкриття зїзду починається такою програмою: 1. Промова голови Укр. Акад. Комітету акад. д-ра І. Горбачевського; промова голови організаційної комісії акад. д-ра Ст. Смаль-Стоцького; промови закордонних делегатів; виклад проф. Дм. Дорошенка: „Організація української наукової праці на еміграції та її висліди за останнє десятиліття".

—o—

# Новий зшиток „Української Загальної Енцикльопедії".

Новий зшиток „У. З. Е.", 17-ий з черги, починається гаслом „Моро" і кінчиться гаслом „Обявлення". Має він 110 ілюстрацій. Із українських назв находимо там такі:

Моркотун, Морозн. Морозенко, Мороховський, Морський, Мотовило, Мочульські, Мстислави (князі), Мстиславець, Мудрий, Мужиловський, Мурашки, Навроцькі, Нагірний, Назарак, Назаревський, Назарук, Наїмов, Найманович, Наконечний, Наливайки, Нарбут, Наріжні, Насальський, Натіїв, Науменки, Наумовичі, Нахимовський, Невестюк, Невицька, Невицький, Негалевський, Негребецькі, Некрашевич, Немирицький, Немиричі, Ненадкевич, Неофіт-Рильський, Нероновичі, Нерунович, Несин, Нестеренко, Нестор, Нечай, Нечитайло-Андрієнко, Нещадименко, Нижанківський, Никифор, Николишин, Никоп, Никорович, Ничай, Ніковський, Нілус, Німчук, Ніс, Ніщинський, Новаківський, Новицькі, Новосадський, Новосельський, Носалевич, Носач, Обаль, Оболонський.

З більших загальних гасел находимо в цьому зшитку такі: навчання, наука, нафта, націоналізм, невільництво, Нідерлянція, німецька література, музика, фільософія та право, Німеччина, Нова Ґвінея, Нова Зеляндія, новогрецька література та мова, Норвеґія, норвежська література (мистецтво, музика), Ню-Йорк, обезпечення обмін і ін.

—o—

# Давати тільки тим, які дійсно потребують!

Кожний знає, що біда неодному заглядає в очі, що багато з наших шкільних дітей, учнів і студентів не має часом куска хліба, а дуже часто теплої страви. Тому можна тільки радіти, що добрі люди започаткували акцію доживлювання голодних дітей. Але треба звернути пильну увагу на те, кому має суспільність помагати. Як я ствердив сам і як оце почув від знайомих, не все призначена дитина заслуговує на допомогу. Наприклад хлопчина, який прийшов до мене на обід, не хотів їсти страви, призначеної для нас усіх, бо „мені це не смакує". А коли на другий день моя жінка кликала його на обід, він тільки легковажно махнув рукою. Може й має слушність. Маючи дома ліпший обід, не є обовязаний їсти гірший. Знову ж одна пані скаржилася, що її „голодуючий" хлопчина сказав без обиняків: „Я маю в хаті ліпшу їду".

Тому апелюю до всіх, які приділюють дітей на харч: Треба прослідити фактичний стан на місці, а тоді щойно призначувати. Без цього багато людей може зразитися до доброї справи... недбало переведеної. **Роман Купчинський.**

—o—

Форма цієї кантати „свобідно-варіяційна, далася би поділити на тему, чотири варіяції, фуґато і коду. Проста, ясна, виразиста й наскрізь національно подумана тема і її варіяції належить до найкращих сторінок нашої найновішої музики. Цікаві є ритмічно-мельодичні зміни тематичного рисунку в поодиноких варіяціях. Зате найслабшою частю твору вважаю фуґато („а голосна та правдива, як Господа слово"), якого тема навязує мельодично до останнього речення варіяційної теми. Композитор сильно перенятий впливами, ніде правди діти, антиконтрапунктичної скандинавської музики (Ґріґ, Сіндінг) і там почуває себе найкраще, де на взір цих північних композиторів оперує гомофонією, в якій дуже наверх виходить гармонічна кольористика. Зате у фуґовій техніці він немов опиняється на хиткому ґрунті, а в кожнім разі промовляє чужою собі мовою. Також хроматичні „ридання" в стилі Вагнерового „Трістана", що приходять під кінець фуґата, на мою скромну думку, не конче годяться зі змислом слів: „а голосна та правдива" і т. д., де можна би радше сподіватися мужеської простолінійности в стилі Гендля або Бортнянського. Та все ж таки нова кантата Людкевича збогачує значно нашу вокально-інструментальну літературу.

Після скінчення концерту зібралися учасники в салях „Народньої Гостинниці" на комерс, де серед застільних промов, проф. Гриневецького, д-ра Копача, д-ра Федака, дир. Барвінського й ін. хорових співів та веселої гутірки віджив неоден дорогий серцю спогад гарного минулого. Здавалося, що й найбільш непоправний пессиміст, очарований настроєм симпатичного свята, мусів хоч-не-хоч увірити, що все таки, не зважаючи на теперішні злидні, „наша дума, наша пісня не вмре, не загине!"

—o—

# ОСТАННІ ВІСТИ

## СУСП. ОБЕЗПЕЧЕНЬ НЕ РЕОРҐАНЗУВАТИМУТЬ НА ОСНОВІ ПОВНОВЛАСТЕЙ.

У маршала сойму Світальського була делеґація гол. професійної ради та варшавської професійної ради, центр. союзу клясових професійних союзів. Делеґація предложила маршалові меморіял у справі внесених до сойму проєктів новелі до закону про сусп. обезпечення, про час праці в промислі та торговлі, про відпустки в промислі та торговлі.

Маршал сказав, що повищі новелі до закону не війдуть у життя на основі повновластей, даних урядові. Під наради сойму не війдуть у теперішній соймовій сесії, а щойно підчас звичайної осінньої сесії. Тому є реальна можливість зміни редакції повищих законів, як під формальним оглядом так і річевим, завдяки внесенню низки далеко йдучих пос. поправок. Вони настільки можуть перейти, що уряд не стоїть на становищі ухвалення законів в урядовій редакції без змін.

## У СЕРЕДУ В ПОЛЬЩІ ҐЕНЕРАЛЬНИЙ СТРАЙК.

ВАРШАВА, 14. III. ПАТ. Урядовий комісар Варшави заборонив уладжувати 16. березня якінебудь збори і прилюдні або замкнені віча. На основі розпорядку урядового комісаря Варшави заборонили продажу алькогольних напитків від год. 20. дня 15. березня до год. 8. дня 17. березня. Хто переступить цю заборону, тому грозить найвища кара аж до відібрання концесії.

У Варшаві в усіх робітничих заведеннях діячі ППС накликають до страйку. Хадецькі союзи є проти страйку. В Лодзі заявилися за страйк. ХД. має поважний вплив на безробітних, яким дає працю маґістрат при каналізації та чищенні міста. Союз м. працівників (службовців) візвав своїх членів до праці, виходячи зі заложення, що страйк 1. березня вже доволі задокументував настрої варшавських працівників. Впевняють, що у Варшаві буде світло й газ. Трамваї обмежаться мабуть до короткої демонстрації. На залізницях нема теж страйкових настроїв. Стануть найправдоподібніше довдовж варшавські залізниці.

У всій Польщі на 15. і 16. березня проголошено **поготівля поліції.** Вся поліція у Варшаві дістала повний еквіпунок, шоломи, охоронні панцири, засоби для розгонювання юрби і т. д. Цілу Варшаву поділили на 85 операційних дільниць, у кожній дільниці патролюватиме група поліції в тяг. авті, щоби не допустити до демонстрації. Крім того приготовили гази, слізні бомби, скорострільну зброю, гидранти.

## НОВИЙ УРЯД У НОРВЕҐІЇ.

ЛЬОНДОН, 14. III. ПАТ. Із Осльо повідомляють, що там уконституувався новий норвеський уряд, одначе він не дуже ріжниться від попереднього. Склад його, крім премієра, той сам. Поробили лише деякі ресортові пересунення. Премієром і міністром хліборобства на місце покійного Кольстада іменований Гундсгейд. М-ство закордонних справ остало й дальше в руках Баляида.

## ЗИТА ПРОСИТЬ МАДЯРСЬКОГО ГОРОЖАНСТВА.

ВІДЕНЬ, 14. III. ПАТ. З Будапешту повідомляють, що згідно зі законом мусить кожен мадярський горожанин, який є за кордоном більше ніж 10 літ, зголосити своє мадярське горожанство, бо інакше втратить його. Згідно з тією постановою бувш. цісарева Зита та її син Отто зголосили свої претенсії до мадярського горожанства.

## ЗАЙПЕЛЬ ВИЇХАВ ДО ПАЛЕСТИНИ.

ВІДЕНЬ, 14. III. Бувш. канцлер о. Зайпель виїхав до Триєсту. Відтам відїде на Великдень до Єрусалиму, а в повороті поступить до Єгипту.

# Зі сойму.

## Справа обезпечень від огню.

В понеділок приняв сойм у 3. читанні проєкт закону про інвалідські ренти. Пос. Длугош в імені адміністраційної комісії здавав звіт про внесення Українського соц. радикального клюбу в справі скасування примусу обезпечень від огню. Референт вніс відкинути це внесення. В дискусії від українських послів промовляв пос. **Чукур.** Внесення комісії приняли, а відкинули всі меншинні внесення.

## Ухвалення повновластей.

У понеділок сойм радив над законом про повновласти для президента Польщі. У дискусії від Української Парл. Репрезентації промовляв пос. **Загайкевич.** Він заявив, що домагання передати урядові законодатні повновласти це дальший етап боротьби між виконуючою і законодатною владою.

Перед приступленням до голосування праві й ліва опозиція вийшла зі салі. Лишилися лише клюби національних меншин і ББ.

У голосуванні меншинні внесення відкинули, а закон приняли в 2. і 3. читанні голосами ББ. Національні меншини голосували проти закону.

Найближче засідання в пятницю.

## Дощ у соймі.

Під кінець засідання сойму став падати зливний дощ. Повибивав кілька шиб у скляній даху та викликав переполох на салі. Вода струями лилася на урядові лавки, де тоді сиділо кількох міністрів. Функціонарям сойму дали приказ негайно направити дах.

—o—

# Біржа.

## Гроші.

Американський долар 8 90 00—8 90 50, канадійський долар 7 90 00—8 00 00, чеська корона 0 6 20—[illegible], австрійський шилінг 1 05 00 1 10 00 румун. лей [illegible] 0 05 50 французький франк 0 34 8[illegible] 0 35 10, швайцарський франк 1 73 00—1 73 50 фунт штерлінгів [illegible] 33 40 00, радянський червінець 0 00 0 00, німецька марка 2 11 35—2 12 00

## Збіжа.

Пшениця двірська 25 50—26 00, пшениця селянська 24 50—25 00, жито галицьке 23 75—24 00, ячмінь на [illegible] галицький броварняний 21 00—23 00, ячмінь пастевний 00 00—00 00 овес галицький 18 50—19 25, [illegible] 21 50—22 00, [illegible]кий 24 50—25 50, кукурудза румунська 19 00—[illegible] ріпак [illegible], ребоия промислова 2 80—3 00, фасоля біла 36 00—[illegible] фасоля кольорова 00 00—00 00, фасоля краса 36 00—[illegible] горох пільний 21 00—[illegible] горох вікторія 31 00 35 00, горох [illegible] 24 00, бобик 17 5[illegible]—18 50, мішанка паст. в зерні 00 00—00 00, вика 24 50—25 5[illegible], сіно солодке краєве пресоване 9 00—10 00, солома пресована 4 50—5 00, гречка 19 00—[illegible] 19 50, льон 33 00—35 00, дубіль синій 15 00—16 00, [illegible] 8 00—3 00, грисік кукурудзяний 00 00—00 00, отруби житні 12 50—12 75, отруби кукурудзяні 00 00—00 00, отруби пшеничні 12 75—13 00, крупи гречані 35 00—[illegible] пшоно 00 00—00 00, крупи ячмінні 00 00—00 00, макуха льняна 00 00—00 00, просо краєве 18 50—19 00, мак синій [illegible] 23 00—26 00, мак синій 100 00—110 00, мак [illegible] 00 00, конюшина червона 210 00—230 00.

**Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.**

### ВИСЛІД ГОЛОСУВАННЯ В НІМЕЧЧИНІ.

БЕРЛІН, 14. III. ПАТ. В год. 2.20 в ночі оголошено урядово такий вислід голосування із застереженням поправок: Віддано важних голосів у загальній сумі 37,660.377. З того Гінденбург дістав 18,661.736, Гітлер 11,328.571, Дістерберг 2,557.876, Тельман 4,971.000, Винтер 111.477 голосів.

### ОПІНІЯ УРЯДОВИХ КОЛ.

БЕРЛІН, 14. III. ПАТ. Урядові кола приняли вислід голосування з великим вдоволенням. Більшість німецького народу заявилася за маршалом Гінденбургом і є надія, що друге голосування випаде оконечно в користь Гінденбурга. Оскільки кандидатури будуть здержані, шанси Гінденбурга можуть тільки зрости. Беручи процентово, комуністи, які при виборах до райхстагу в 1930 р. осягнули коло 14 прц. голосів, тепер одержали тільки 13 прц. Німецькі націоналісти з прибудовами 8 прц. голосів, тепер разом з голосами Штальгельму 6½ прц. Гітлерівці, що при виборах до райхстагу здобули 20 прц. голосів, тепер піднесли вправді число своїх голосів до 30 прц., однак не дістали споділваної абсолютної більшости, яка помогла би їм дійти до влади. Зате Гіндебург у порівнанні з 1925 р. дістав 4 міліони більше, що свідчить про його велику популярність. Серед таких умовин урядові кола дожидають у другому голосуванні остаточної перемоги Гінденбурга.

—o—

## Дрібні вістки.

До Шангаю приїхала 14. ц. м. анкетна комісія Союзу Народів.

Японське міністерство військових справ повідомляє, що японська мішана дивізія і бригада в Шангаю дістали приказ вертати до Японії.

50 бандитів знищило й заняло місто Ерлютуг в Монголії, в країні, що належить до князя Чаї.

У Шангаю заперечують, будьто би приготовлялося повстання на терені міжнародньої концесії.

## З життя наших установ.

**Загальні Збори Кружка „Р. Ш." ім. Бориса Грінченка у Львові.**

В неділю 28. II. в год. 4. попол. відбулися звич. Заг. Збори Кружка „Р. Ш." ім. Бориса Грінченіка в салі дів. школи на пл. Юра 5. у Львові, при великій участи членів та в приявности делегата „Р. Ш." і Преосв. Кир Никити. Звіти виказують, скільки інтенсивної праці мусіла вложити Старшина Кружка для придбання фондів на удержання 4 шкіл і 2 захоронок. Громадянство гідно оцінило ці досягнення Старшини, висказуючи їй велике признання за те, що не жалувала часу і праці. Минулий рік виказав 76.361 зол. у приходах і 75.587 зол. у розходах. Фінансова комісія уряджувала багато ріжних імпрез, як свято писанки, Миколая, просфори, свячене, кінові ранки, концерти, продажі лози, свято колоска, цукорок щастя і т. п. і тут виказала свою найбільшу діяльність. Кружок задумує ще цього року приступити до будови власного дому на приміщення шкіл і вже придбав на ту ціль поважні фонди. Організаційна комісія придбала багато нових членів, так, що Кружок сьогодня має 1.221 реєстрованих членів. Освітня комісія влаштувала 10 викладів. Театральна секція дала 17 вистав, з яких дохід пішов теж на потреби Кружка. Секція „Скора Поміч" розвивала прекрасно свою діяльність, чого доказом хочби те, що в мин. році секція виплатила 16.000 зол. запомог і має 2.720 ам. дол. готівки. Крім того Старшина піклувалася дожиилюванням бідної дітвори. Доказ признання і довіря до уступаючої Старшини дали Заг. Збори тим, що вибрали одноголосно всіх тих самих членів до Старшини й на цей рік. Слід зазначити, що Заг. Збори відбулися в торжественнім настрою, дискусія йшла спокійно й річево. Це повинно послужити прикладом для всіх Кружків „Р. Ш." у Львові й на провінції, як повинна бути ведена коструктивна праця, що й зазначив з признанням делегат Гол. Управи „Р. Ш.".

Учасник.

## НОВИНКИ

— **Овочеві щепи замовляти:** А. Терпиляк — садівничо-огородниче заведення в Залукві, почта Галич. Ціна від 0.50—2.50 зол. за 1 штуку. Жадайте цінників. 8—22

— **Заява.** Заявляю оцим, що всякі поголоски про те, що я співпрацюю в „Нових Шляхах" і „Раді" є неправдиві. Уважаю їх провокацією і спробою пошкодити мені в моральній опінії середовища, в якому я від літ працював і працюю. Всякі дальші провокаційні поголоски прошу людей доброї волі приймати як чергову спробу розбивати наше національне життя. — Львів, 13. III. 1932. — **Едвард Козак.**

— **Важне для реемігрантів до Арґентини.** Реемігрантка з Арґентини, яка має „цертіфікадо де буена кондукта" та „цедуля де ідентідад", може взяти зі собою дитину без візвання. Щоби дістати візу, мусить показати свідоцтво уродження дитини. Віза для дитини коштує 43.70 зол.

— **Комунікація зі Злученими Державами в р. 1932.** У р. 1932 перевозитимуть емігрантів лише товариства, які мають у Польщі концесію, себто: тов. лінія Гдиня—Америка та United States Lines. — Хто мав би закуплену в Америці корабельну карту т-ва French Line мусить переписати її на одно з вищезгаданих товариств.

— **Про значіння сільського господарства в життї людства** виголосить у середу, 16. березня ц. р. в год. 6.30 веч. в салі Українського Техн. Т-ва при вул. Косцюшка 5, II. (був. клюб Маслосоюзників) відчит інж. Романенко для членів У. Т. Т. Гостям раді.

— **Львівська хроніка.** При вул. Берштайна 8 арештували торговельного агента Івана Гольдмана, в нього знайшли фабричку до підрібки почтових марок. — Повісився 32-літній алькоголік Осип Яворський у своєму мешканні при вул. Кульпарківська дорога 76. — За погрозу пробиття ножем Катерини Семенової сидить у холодній Павло Гвоздевич. — Бюджет Львова на 1932-33 р. передбачує 20,254.099 звичайних, 2,625.400 зол. надзвичайних видатків. Попереднього року в бюджеті було 21,463.170 звичайних, 6,448.170 надзвичайних видатків.

— **Із краєвої хроніки.** В Ковеницях, самбірського повіту, знайшли трупа 13-денної дитини, арештована під замітом вбивства своєї дитини М. Слободяк стане перед наглим судом. — Перед наглим судом у Рівному відповідає 5 осіб під замітом убивства кап. Лопатки в поїзді 1. травня м. р. Всім грозить кара смерти.

— **У злодійській схованці.** Військова влада на вимогу слідчого судді арештувала й видала поліції у Бродах Михайла Плішкевича з 5. п. а. п. зі звязкової частини. У слідстві Плішкевич признався до крадіжи 19. грудня м. р. у д-ра Теодора Жовнірчука; спільником крадіжи був Жигмонт Станішевський, котрий теж признався до злочину. Підчас ревізії, яка відбулася недавно в домі Станішевського знайшли чимало краденого добра.

— **Білети до школи.** У державних і приватних школах у звязку з крізою мають ученики чимало клопоту через шкільні оплати, яких не дозволяє родичам вирівнати брак відповідної суми. Деякі приватні середні школи у Варшаві роздали ученикам, що мають вирівнану оплату окремі карти вступу, а на шкільних воротах задержують і не пускають тих учеників, що такої карти не мають...

— **Неважний шлюб — більшовицький.** Найвищий суд у Варшаві вирішив у цих днях, що вінчання польського громадянина католицького віроісповідання у Радянському Союзі — не має в Польщі законної сили.

— **Жіноча мода 1932 р.** Провідник льондонських кравців Моліне заповів поворот „короткої" моди жіночих одягів. Рівночасно заявив він представникам преси, що від тепер Льондон — не Париж — диктуватиме жіночу моду. Суконки на весну цього року повинні бути — лише на один палець довші поза коліно. Як денні барви суконок заповідає кравець: морську синяву й білу. Сукні на пополудне повинні бути на двацять центиметрів коротші від тамтогорічних. Також вечірні сукні будуть короткі, а „хвіст" має злагіднювати поворот до короткої суконки.

— **Скількість телефонів у світі.** 1. січня 1931 р. було 34,400.000 телефонічних абонентів у світі, в Европі 9,958.000, Азії 1,200.000, Африці 224.000, Північній Америці 21,706.000, в Півден. Америці 542.000, Австралії 706.000. У Злучених Державах на 100 мешканців 11 має телефон, в Англії 4.2.

— **Наелектризовані коні.** Підчас перегонів у Сиднеї та Мельбурні (Австралія) викрили ошуканчу штучку джокеїв — вони підганяли коней електричною струєю. Найчастіше вживали джокеї папіросниці з електричною батерією, з якої виставали дроти. В переломовій хвилині бігу джокей натискав контакт і притискав папіросницю до карку коня. Таким чином джокеї згортали високі суми з гри в тоталізатора. Справа виявилася й ошуканців арештували.



— **Про четверту піраміду в Гізе.** Ми вже писали, що проф. Селім Гасан викрив четверту піраміду в Гізе. Він успів устійнити трохи подробиць про неї. З гієрогліфів на стінах вузького коридору піраміди прочитали, що вона є гробницею королевої Горішнього й Долішнього Єгипту, доньки богів — Хефрена Кові, жінки Рефереркера — третього короля пятої династії 2500 літ перед Хр. Вона була регенткою за свого малолітнього сина. На кінці коридорчика знайшли кістяк бика й жертівник. Селім Гасан не сподіється знайти в піраміді багато дорогоцінностей і апевняє, що піраміду ограбили ще старинні. Дальші праці відновлять щойно після забезпечення будови від завалення.

— **У кількох словах.** У літі ц. р. відбудеться в Кошицях (Чехословаччина) міжнародній конгрес циганів і радитиме над циганською мовою. — Підчас міжнародніх перегонів у Монтевідео аргентинець Босолі вїхав у юрбу своїм автом; 4 вбиті, чимало ранених. — Страйк у Домбровському Басейні тріває, більших змін немає.

— **Здорові зуби виключають чахотку.** Знаменитий чікагський лікар д-р Болотін, управитель туберкульозного шпиталя в Дунінг і Овк Форест на підставі 25-літньої практики ствердив більше як у 40.000 випадках, що 25 відсотків осіб, заражених чахоткою дістали цю страшну недугу наслідком заражених зубів. Рівночасно останні досліди статистичного бюра швайцарської міліції виказали, що всі охотники, у яких не стверджено навіть сліду чахотки, мають зуби у зразковім порядку. Одоль паста до зубів, вода до уст і мильце признане у 96 краях як найліпші антісептичні засоби до плекання устної ями.

## Літературний куток.

**Гонорарі Ґетого**

З нагоди недалеких роковин Ґетого, один німецький критик зацікавився, які гонорарі діставав найбільший німецький письменник від своїх видавців. Точних даних про заробітки Ґетого до 1805 р. не найшли. До того року він не мав свого постійного видавця і його гонорарі були хиткі. У 1805 р. Шілер звязав Ґетого з відомим тоді видавцем Котта у Штутґарті і цей купив у нього право на повний збірник творів у 12 томах і одночасно на всі твори, які Ґете напише за найближчих 6 літ; за це дістав Ґете 10.000 талярів (таляр рівний приблизно нинішним двом золотим). Перше видання розійшлось за 10 літ. У 1815 Котта підписав нову умову: за 16.000 тал. купив повний збірник творів Ґетого у 20 томах

Син письменника, Авґуст Ґете, був тої думки, що батько був за скромний і коли за якийсь час Котта хотів підготовити нове видання збірних творів (уже в 40 томах) Ґете зажадав 100.000 талярів. Та це була така велика сума, що на неї не згодився ані Котта, ані ніякий інший німецький видавець. Щойно фірма Брокгавза в Ляйпціґу давала 50.000 талярів. Ґете готов був згодитись на цю суму, але його син відрадив йому. Аж за якийсь час Котта згодився також на 100.000 тал. і Ґете підписав із ним контракт. До цього часу ніодин письменник у Німеччині не дістав такого високого гонорару.

—o—

## ✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

**Василь Венрик,** фризієр, помер 13. ц. м. у Львові в 32 р. життя. Покійний був родом з Тустанович, де був дуже діяльним членом Українського Пласту і всіх інших українських установ. Останньо, працюючи в заведенні Т. Кутковського у Львові, проживав у Рем.-Пром. Бурсі і тут тішився великою любовю і пошаною всіх товаришів-співмешканців. Недавно був як підсудний у великім політ. процесі 42-ох в Дрогобичі. Приїхавши до Львова, нагло захворів на рожу (голови), а по переведенні до заг. шпиталю до кількох днів помер. Смерть ідейного і доброго товариша сповила глибоким сумом усю ремісничу молоду громаду. В. Й. П.

# З нових книжок.

**Петро Дереш: „ОПОВІДАННЯ“. Львів 1932. Накладом автора. Ст. 55.**

Почати-б від заголовка; „оповідання“ як рід літератури тим ріжне від новелі та т. зв. нарису, що воно довше і має „фабулу“, себто зав'язку, хід історії, інтригу тощо. Тут маємо не оповідання, а короткі нариси в роді мініятур Чехова. Все це сатири і так треба було їх назвати: на 9 тільки одна ріжна від інших. „Образи“ — картина з селянського життя; муж-радикал бє жінку за те, що тримає у хаті святі образи. Цей нарис щодо своєї сили та форми найкращий з усіх і міг би находитися навіть у збірці Стефаника.

Інші нариси Дереша здебільша сатири на свіжоспечених радянофілів. Автор має легкий, іронічний тон, гострий дотеп і вміє оповідати та вести діяльог. Бракує йому тільки одного: цікавих сюжетів. Дієві особи зарисовані живо і ми радо послухали би історії, яка їм трапилась; на жаль те, довкола чого йдуть їхні балачки і буцімто конфлікти — дрібниці, епізодичні сценки, що не всилі розбудити більшого зацікавлення.

Нариси Дереша обриваються несподівано, не за свідомим наміром автора, щоби збільшити ефект і залишити читачеві настрій недосказаного, а попросту тому, що автор вичерпав ту єдину сценку, з якої добув увесь сюжет. Таким робом нариси полишають враження чогось незакінченого, непередуманого. Нема найменшого сумніву, що хиби в композиції твору є завсіди наслідком неясно передуманої його провідної думки.

Із погляду літературної вартости твору байдуже, кого висміває автор, а важно: як це робить. Явище, на яке він звернув увагу: що чимало людей стає комуністами з інтересу або ставши ними надалі сидить у „буржуазній, дрібно-міщанській“ ідеольогії має ріжні комічні риси. А проте Дереш не вдержує гумору у тому сильному тоні, з якого почав; щось у ньому заломлюється, змеханізовується.

Всі згадані нариси були друковані в „Нових Шляхах“; вони написані так, що міг би їх помістити і різко протирадянський журнал; вістря їх сатири звернене на два боки. Та може саме ця стриманість автора, острах перед політикою в політичних темах, підриває йому крила.

Нариси написані назагал легко, а проте мають сила прикрих польонізмів, москалізмів і навіть вульгаризмів.

**м. р.**

# Дописи.

ГРИМАЛІВЩИНА. **(Дещо про хрест з Йордану у Глібові).** На Йордан прикрасила була молодь у Глібові жовто-блакитними стяжками хрест, вирубаний з леду на ставі, під яким опісля, як що-року, відправлялось водосвяття. Це не подобалося місцевим римо-католикам, які, до речі сказавши, є збаламученими українцями. Один з них Лев Махій з Пізнанки Гетьманської висловився в кузні при людях так: „Лїпше були би зробили, щоби були той хрест г...... помалювали“. На донесення одного з українців городський суд у Грималові засудив цього Льва Махія за обиду релігії на 14 днів кари із завішенням на 2 роки. Додати треба, що давнє співжиття греко-католиків з римо-католиками і поляками з вини цих останніх зовсім припинилося. Нині чимраз більше напруження між одними і другими, головно з тої причини, що одних влада всюди протеґує, а про інших — хіба краще не згадуймо...

—o—

# СПОРТ.

**Гаківка в акад. ґімназії.**

Репр. нижчої акад. ґімн. — Репр. нижчої IV. польс. ґімн. 7:0 (1:0, 2:0, 4:0). Гарна перемога молоденьких українських гокеїстів. Ворота добули Рошак, Бучацький, Маринець по 2 і Марковський 1.

VIII б. — VI б. 7:0 (4:0, 2:0, 1:0). В першій терції дуже сильна перевага VIII б. В дальших VI б. борониться розпучливо. Ворота добули: Труш Р. 5 і Лукіянович 2.

VIII б. — VIII а. 5:0 (2:0, 1:0, 2:0). Змагання відплатні. VIII б. виступила без Труша Р., та проте значно переважала. Ворота добули: Магоцький (2), Стефанівський Лукіянович і Струмінський.

Гаківкова дружина VIII б. проявляє велику рухливість. Розіграла в короткому часі трое змагань і всі виграла з загальним, імпонуючим відношенням горів 19:0.

# ШАХИ.

**Т. У. Ш. на першому місці!**

Останню рунду змагань у весняних розгривках за міжклюбове мистецтво Львова розіграли шахові клюби в неділю 13. березня. Гелм, що покінчив свої розгривки вже 6. березня, мусів минулої неділі безчинно приглядатися, як у змаганнях Т. У. Ш. — Жид. Прив. Уряд. цей перший що хвилини здобував пункт за пунктом та чимраз більше загрожував першому місцю Гелму. Остаточний вислід змагань Т. У. Ш. — Жид. Прив. Уряд. $6\frac{1}{2}:3\frac{1}{2}$ у користь Т. У. Ш. Ця гарна, високоцифрова перемога Т. У. Ш.-у над сильним противником дала йому весняне мистецтво Львова.

Що правда, Гелм здобув стількиж пунктів, що і Т. У. Ш., зате програв свої змагання з Т. У. Ш.-ом і саме тому Т. У. Ш. є тепер на першому місці.

Т-во Українських Шахістів не програло ні не ремісувало ані одних змагань, виграючи: з Гелмом $5\frac{1}{2}:4\frac{1}{2}$, з Гетманом $5\frac{1}{2}:4\frac{1}{2}$, з Чорними 6:4, з Л. К. Ш. і з Жид. Пр. Уряд. $6\frac{1}{2}:3\frac{1}{2}$, а з В. К. Ш., Т. Шк. Люд. та Рекордом 8:2. Тому цілком заслужено здобуло перше місце весняної тури. Надіємося, що й у відплатних, осінних змаганнях Т. У. Ш. не дозволить відобрати собі мистецтва.

Інші висліди мечів останньої рунди були такі: Рекорд Л. К. Ш. 6:4, Гетман — Т. Шк. Люд. 10:0. Т. Шк. Люд. без гри віддало 10 пунктів. Меч В. К. Ш. — Чорні покінчився — протестом обох клюбів.

Стан турнірової табелі по першій турі такий: 1. Т. У. Ш., 2. Гелм, 3. Жид. Прив. Уряд., 4. Гетман, 5. Чорні, 6. Рекорд, 7. Л. К. Ш., 8. В. К. Ш, 9. Т. Школи Люд.

—o—

# Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 14. III. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·60 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., котковець 4·80—5·00.

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Театр.**

Вівторок, 15. III. год. 8. веч. „Люди в готелі“.

Середа, 16. III. год. 8. веч. Концерт Равеля.

Четвер, 17. III. вистава не відбудеться (ген. проба).

**Театр Ріжнородностей.**

Вівторок, 15. III. год. 8. веч. „Щастя від завтра“.

Середа, 16. III. год. 8. веч. „Святе полумя“ (ціни популярні).

Четвер, 17. III. год. 8. веч. „Щастя від завтра“.

## Кіна.

**АПОЛЬО:** „Багряна ґондоля“ (Шільдкравт. Дор. Бушіє).

**КАСІНО:** „Трейдер Горн“ (В. С. Ван Дайк).

**КОПЕРНИК:** „Quo vadis“.

**ЛЕВ:** „Безіменні герої“.

**МАРУСЕНЬКА:** „Quo vadis“.

**МІРАЖ:** „Доля“, „Камелієва жінка“ (Ол. Діма)

**ОАЗА:** „Чотирьох із леґії“.

**ПАН:** „Історія гріху“, „Княжна джезбенду“.

**ПАЛЯС:** „Циганські романси“ (Бриґіда Гельм).

**ПАСАЖ:** Вечинний.

**ПРОМІНЬ:** „Граф Каліостро“.

**СОНЦЕ:** „Моральність пані Дульської.

**СТИЛЕВЕ:** „Жоржетине кохання“.

**УТІХА:** „Хаджі Мурат“ (Ліль Даговер, в. Мозжухін), „Багряний кінь“ (Гут Гібсон).

**ХИМЕРА:** „Тайна секретарки“.

## Програма радіо.

**Четвер, 17. березня 1932.**

**Лайпціґ** (259,3) 16.00 Легкий концерт. **Міляно** (331,4) 19.05 Концерт **Брно** (341,7) 18.25 „Підводним човном до бігуна“. **Льондон** (356,3) 14.15 Концерт. **Гельсінґфорс** (368,1) 19.05 Пісні. **Гамбург** (372,2) 22.30 Танкова музика. **Букарешт** (394,2) 19.40 Грам. кружок. **Берлін** (419) 21.30 Опера. **Рим** (441,2) 17.45 Музика. **Лянґенберг** (472,4) 20.00 Пісні. **Прага** (488,6) 20.30 Концерт. **Брюселя** (509,3) 18.00 Концерт. **Віденъ** (517,2) 17.15 Німецьке звірство. **Рига** (525,4) 20.30 Пісні. **Мінхен** (532,9) 17.25 Легкий концерт. **Будапешт** (550,5) 12.05 Циганська музика. **Ленінград** (1000) 22.07 Оперова музика. **Осльо** (1083) 22.20 Хор. **Москва** (1481) 18.00 Література.

**Пятниця, 18. березня 1932.**

**Лайпціґ** (259,3) 16.30 „Весна“. **Моравська Острава** (263,8) 19.05 Пісня Новітнього. **Гамбург** (372,2) 18.35 „Клопоти безробітного“. **Букарешт** (394,2) 19.30 Опера. **Берлін** (419) 20.00 „Говорять в Америці“. **Рим** (441,2) 17.45 Концерт. **Лянґенберг** (472,4) 17.00 Концерт. **Прага** (488,6) 20.25 Пісні. **Брюселя** (509,3) 21.00 Концерт. **Віденъ** (517,2) 21.15 Концерт. **Рига** (524,5) Концерт. **Ленінград** (1000) 20.00 Танкова музика.

## ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО

**Середа, 16. березня 1932.**

**Львів** (380,7) 11.45 Перегляд преси. 11.58 Час із Варшави. 12.10 Грам. кружок. 13.10 Про погоду дня. 13.15 Господарська оповістка. 15.00 Грам. кружок. 15.25, 15.50 Виклади для матуристів. 15.45 Грошева біржа. 16.10 Грам. кружок. 16.15 Спорт. 16.20 „Нові книжки“. 16.55 Навчання англійської мови. 17.10 Самозбереження у природі. 17.35 Концерт. 18.50 Всячина. 19.15 Література. 19.30 Спорт. 19.35 Грам. кружок. 19.45 Радієвий щоденник. 20.00 Музика. 20.15 Концерт. 21.00 Література. 21.25 Фортепян. 22.40 Поліційна оповістка. 22.45 Польська музика. 23.000 Танкова музика.

**Четвер, 17. березня 1932.**

**Львів** (380,4) 11.45 Перегляд преси. 11.58 Час із Варшави. 12.10 Про погоду дня. 12.15 „Експорт із Польщі“. 12.35 Концерт. 15.00, 15.45, 16.15, 16.40, 19.40 Грам. кружки. 15.05 Грошева біржа. 15.25 Виклад для матуристів. 15.50 Програма для дітей. 16.20 Французька мова. 17.10 „Техніка в літературі“. 17.35 Концерт. 18.50 Всячина. 19.25 Спорт. 19.45 Радієвий щоденник. 20.00 „Хто переможе?“ 20.15 Концерт. 22.00—24.15 „Банда напіуд“.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Справу чести,** яка зайшла між паном Старухом Ярославом, студ. прав, і паном Костюком Петром, студ. філ. полагоджено одностороннім протоколом з дня 14. березня 1932 в некористь пана Старуха Ярослава, студ. прав. — Двуліт Микола, студ. філ., Стрик Остап, студ. експ.

**Ширші сходини членів Жіноч. Кружка ім. Ганни Барвінок** відбудуться в четвер, 17. ц. м. в год. 6-ій веч. в домівці при вул. Мохнацького 12. На деннім порядку: відчит д-ра Романа Осінчука на тему: „Жінка в узлоровленню нації“. Численно явитись просить Старшина.

**Курс провідництва по Львові** уладжений заходом туристичного Т-ва „Плай“ починається в середу 16. березня ц. р. в год. 6 вечором у дівочій школі Р. Ш. у Львові при вул. Мохнацького 12 викладом п. інж. Северина Пастернака про „Геольоґічне положення Львова“. Виклади дальші будуть відбуватися в понеділки, середи і пятниці в тім самім льокалі в 6 год. Викладатимуть пп. ред. М. Голубець, ред. Дм. Паліїв, інж. С. Пастернак, д-р Я. Пастернак, д-р І. Федів і д-р Р. Зубик. Речинець прогульок та оглядин музеїв буде устійнений пізніше. Зголошення до участи приймають у середу перед викладом.

**Заходом Укр. Порадні Матерей** відбудеться в четвер, дня 17. ц. м. в год. 18-ій виклад **д-ра Філяса Осипа** на тему „Заразливі недуги дітей“ в салі Укр. Бесіди вул. Рутовського 22. 1—2

## ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

**БІЖУТЕРІЮ** — продає найдешевше — Домбровський-Розваржевський — Академічна 2. 1246 11-15

**ПРОДАМ** 3/6 або 5/6 камениці, умебльоване мешкання. Дохід 1.200. Обтяження 25.000. Лісна 19, двері 15, між 3—5. Посередники виключені. 1508 2-3

**90 ЗОЛ.** станція з удержанням для панночки. Виспянського 12 Ткачкевич. 1—2

**СОЛЬОСПІВИ** з фортепяном Лопатинського, Січинського, Ярославенка продає у Львові Книгарня ім. Шевченка. 3-3

**ФОРТЕПЯНИ** від 1.600 золотих, піяніна від 1.300 золотих, закордонні, знамениті, рівнож краєві на складі, продає, міняє, випозичає Ганак, Пілсудського 21, перший поверх. 1523 1—5

## ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

**С. Т. „СТЕП“**

повідомляє, що статутові **Загальні Сходини** відбудуться в неділю, дня 20. березня 1932 **в год.** 3. попол. в домівці при вул. Шимона 1 з програмою: 1. Вибір Виділу; 2. Вибір Провірної Комісії, 3. Внески і інтерпеляції.

✝

**Поминальне Богослуження**

в перші роковини смерти

**бл. п. о. д-ра Спиридиона Кархута**

відбудеться дня 17. березня 1932 р. в год. 9. рано в церкві св. Юра.

РІДНЯ.

АДВОКАТ

**Д-р ВАСИЛЬ ТРИГУК**

отворив канцелярію в ТЛУСТІМ.

**ПРАСЬКІ ТОРГИ**

ВІД 13.—20. БЕРЕЗНЯ 1932.

Візові та залізничі полекші 25—33%. Інформації у всіх чехословацьких консулятах. 1520 1—1

**ЗАГАЛЬНИЙ ЗБІР ЧЛЕНІВ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“ В СТРИЮ**

відбудеться 24. березня 1932 в год. 11-ій перед полуднем у салі Народнього Дому в Стрию з таким денним порядком:

1. Відкриття Заг. Збору.
2. Відчитання протоколу з останнього Заг. Збору.
3. Звідомлення з діяльности за час від 29. 3. 1931 до 23. 3. 1932.
4. Звідомлення ревізійної комісії.
5. Дискусія над звідомленням і уділення абсолюторії.
6. Вибір голови Товариства.
7. Вибір 6 членів виділу і 2 заступників.
8. Вибір ревізійної комісії з 3 членів і делегатів на Заг. Збір Матірнього Товариства до Львова.
9. Внески і запити.

Якби в год. 11-ій збір через брак вимаганого статутом числа членів присутних не міг відбутися — то відбудеться другий збір того самого дня в тім самім льокалі і з тою самою програмою в год. 12 в полудне, а то без огляду на число присутних членів.

Стрий, дня 12. березня 1932 р.

ЗА ВИДІЛ:

Калуський, голова. Домбчевська, секр.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.